

at Regjeringen har erkjendt, at det ofte vil være meget vanskeligt at eftervise Forbindelsen mellem Aarsag og Følger, men at den forudsætter, at dette dog vil kunne lade sig gjøre, og paa denne Forudsætning er det altsaa, at § 4 er bygget. Men Spørgsmaalet bliver da derefter, hvorledes man vil gaae frem for at føre Beviis for, at der er astedkommet Skade og Ulemper ved en ikke-autoriseret Læges Virksomhed. Jeg vil nu tilstaae, at jeg ikke er uden Frygt for, at vi gjennem denne § 4 tildeels ville beholde den ældre Kvalfsalverlovgivning, og det endog saa i en noget stærket Stikkelse. Det er jo aabenbart, at Alt i saa Henseende vil afhænge af den Maaed, hvorpaa man tænker sig, at det omhandlede Beviis skal føres. Dersom man i paakommende Tilfælde vil henvende sig til vedkommende Collegium, Sundhedscollegiet, og afseette dette dets Erklæring, og dersom man, hvis dette Collegium kommer til det Resultat, at det er rimeligt — thi noget egentligt Beviis kan jo ikke være tilstede —, at denne eller hiiin Skade, som den Syge har lidt, eller at ogsaa hans Død er fremkommen som en Følge af den Cuur, han har været Gjenstand for, vil antage, at der her indeholdes Tilstrækkeligt til at dømme den Person, der har behandlet ham, saa beholde vi jo tildeels den Tilstand, som vi nu have, og vi fastsætte endog en noget større Straf end den, der nu er den gjældende; efter Loven af 3die Marts 1854 er Bænd- og Brødstraf nemlig den højeste Straf, der kan tilkjendes en Kvalfsalver, medens der efter dette Lovforslag vil kunne idømmes Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Det vil derfor være mig særdeles kjært af den ærede Justitsminister at høre, hvorledes han har tænkt sig det Beviis ført, som vil være nødvendigt til at begrunde en Dom efter Lovudkastets § 4. — I dettes § 6 er der optaget den Bestemmelse, at Tiltale i de i § 4 omtalte Tilfælde kan bortfalde ifølge den Fornærmedes Begjæring. Det forekommer mig dog ikke at være nogen heldig Bestemmelse i og for sig, at en Tiltale, der kan medføre Straf af indtil 2 Aars Forbedringshuusarbejde, skal kunne bortfalde, naar en privat Mand begjærer det, og er den vedkommende Stadelidende død, bliver

Vanskeligheden derhos naturligtvis endnu større. Jeg vil derfor henstille, om man ikke i ethvert Tilfælde, hvis man overhovedet vil have en saadan eller en lignende Bestemmelse, kunde affatte den saaledes, at Tiltale kun skulde finde Sted paa den Fornærmedes Begjæring; jeg indrømmer imidlertid, at der vil være den samme Vanskelighed tilstede, hvis Patienten er død, selv om man affatter den omhandlede Bestemmelse saaledes. — I Lovudkastets § 7 foreslaaes de ældre Bestemmelser angaaende Kvalfsalveri, navnlig §§ 5 og 6 i Forordningen af 5te September 1794 ophævede. I den nævnte Forordning omhandle egentligt kun 3 Paragrapher Kvalfsalveri, nemlig §§ 1, 5 og 6, hvorimod de øvrige Paragrapher indstærpe en ældre Lov om Foranstaltninger i Anledning af smitsomme Sygdomme. Men det Spørgsmaal fremtræder da, om ikke ogsaa § 1 i den nævnte Forordning, der ligeledes omhandler Kvalfsalveri, burde ophæves. Dertil troer jeg nu virkelig, at der er Grund. Jeg skal tillade mig at oplæse den omtalte Paragraph; jeg haaber da, at Enhver vil indrømme, at den er moden til Ophævelse. Kongen befaler i samme: „At Bore Embedsmænd, især Præsterne, skulle ideligen og ved enhver givne Leilighed advare Almuen om det Uheld, de paadrage sig, der overlade sig til saadanne uvidende Kvalfsalvere, samt oplyse dem om den skadelige Indflydelse, indflekent Lust i deres Boliger, Ureenighed i deres Klæder og alt for megen salt Spise har paa deres Sundhed. . .“ Der er vistnok Ingen, der vil sige Andet til Forsvar for denne Bestemmelse end, at Ingen bryder sig om den; men naar der nu er Leilighed til at faae den ophævet, troer jeg dog, at det vil være heldigst at lade den gaae ud af Verden.

**Tobiesen:** Jeg skal kun tillade mig en kort Bemærkning, der tildeels har Hensyn til, hvad den ærede sidste Taler hittede angaaende Bestemmelsen i Lovudkastets § 6 om, at Forseelser mod sammes §§ 2, 3 og 5 skulle forfølges som offentlige Politifager, medens Forseelser i de i sammes § 4 omhandlede Tilfælde skulle forfølges som Justitsfag, saaledes at Tiltale kun kan falde bort, naar den Fornærmede